

„EU SUNT CALCEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINDE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 21, mai, 2011

EDITORIAL

Dăruind vei dobândi!

Încep micul meu articol prin a mă prezenta: sunt Isabela Mihaela, membră în echipa redacțională a revistei bisericii „Înălțarea Domnului” din Târgu-Jiu și cercetașă în Organizația Națională „Cercetașii României” – filiala Târgu-Jiu Ecaterina Teodoroiu. Cu ajutorul Bunului Dumnezeu am reușit să coordonez o strângere de fonduri, haine și jucării pentru șapte familii nevoiașe din zona orașului Bumbesti-Jiu și comuna Lăzărești, iar din una dintre familiile ajutate fac parte doi cercetași.

În cadrul parohiei noastre, în urma apelului făcut de părintele Gheorghe Ionașcu în Duminica Floriilor,

am reușit să strângem fonduri să cumpărăm alimente cât să le facă masa de Paști mai bogată. Iar în cadrul organizației noastre și a trei licee din Târgu-Jiu: Colegiul Național „Ecaterina Teodoroiu”, Colegiul Național „Spiru Haret” și Colegiul Național „Tudor Vladimirescu”, am strâns multe haine și jucării.

În săptămâna mare ne-am deplasat la acele suflete neajutorate și am reușit să le facem sărbătorile mai fericite. Alături de profesorul de religie de la Colegiul „Mihai Viteazul” din Bumbesti-Jiu, Adrian Popescu, și alți 12 cercetași, am pornit dis-de-dimineață spre acele familii. Am fost primiți cu inimile deschise și s-a văzut pe chipul fiecăruia dintre ei fericirea ce le-am adus-o. Acolo am întâlnit viitori polițiști, actrițe și balerine. Am descoperit că acei copii chiar se gândesc la viitorul lor și au visuri. Am realizat că generația mea trebuie să fie schimbarea, să reușim să îndeplinim țelurile micuților. Am plecat cu sufletele înmuiate, bucuroși că am dăruit din dragostea noastră celor necăjiți, că le-am făcut sărbătorile pascale mai senine.

Închei prin a aminti câteva rânduri din cartea ce m-a inspirat să aleg acest nume pentru proiect: „Dăruind vei dobândi”, de Nicolae Steinhardt: „Nu din prisosul, nu din puținul tău, ci din neavutul tău, din ceea ce îți lipsește. Dăruind altuia ce nu ai – credință, lumină, încredere, nădejde – le vei dobândi și tu. Trebuie să-l ajuți cu ceea ce nu ai. Dând ce nu ai, dobândești și tu, cel gol, cel pustit, cele ce-ți lipsesc. Cu ceea ce crezi că nu ai, dar care este, care va fi în tine. Mai adânc decât adâncul sinei tale.”

Isabela Mihaela

CVPRINS:

Bona trebuie să aibă credință	pag. 2
Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!	pag. 3
Cum să se roage tinerii	pag. 4
Cei ce iubiți pe Domnul	pag. 4
Femeile gânditoare de Dumnezeu	pag. 5
Shopping-ul	pag. 6
Boală și tămăduire	pag. 7
Slugă și stăpân	pag. 8
Infidelitatea între un bărbat și o femeie	pag. 8
Două chemări: la credință și la iubire	pag. 9
Hristos – Lumina lumii!	pag. 10
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Grupul de tineret	pag. 12
Aniversare – 2 ani	pag. 12
Patericul	pag. 12
Cuvânt filocalic	pag. 12
Acatistul Sf. Simon Zilotul	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

„Obiceiurile dobândite în copilărie sunt asemenea literelor tăiate pe coaja unui copac tânăr; ele cresc, se măresc odată cu arborele, alcătuind chiar o parte din el însuși”. (Sfântul Tihon)

Bona trebuie să aibă credință

Bona este persoana care se îngrijește de buna creștere a copilului. Sau așa ar trebui să se întâmple. Bona nu are rolul de a-l ajuta pe copil să crească oricum, ci cum trebuie. Și, pentru că trăim într-o lume care pune preț pe argumente, calcule, explicații, căutăm o persoană cu experiență și cu o anumită educație.

Dar e oare de ajuns că îl întâlnești pe cel care este mai inteligent și mai calificat decât multe persoane din acest domeniu de activitate, ca să spui: „Da, ea este persoana care se va ocupa de creșterea copilului meu”? Eu cred că nu. Pentru mine cel mai important lucru este să aibă credință în Dumnezeu. Sigur, e posibil să mi se spună că sunt înapoiat. Dar am mai multă încredere într-o persoană care nu trăiește cu gândul că poate ceva sau că este cineva, fără Dumnezeu.

Preotul nu poate rezista numai cu vocația

La preoție ajungem numai dacă suntem chemați. Mărturisesc că la examenul de admitere la Facultatea de Teologie, nu am fost întrebat de ce doresc să urmez cursurile acestei facultăți. Să fi fost oare de ajuns recomandarea duhovnicului? Oare aș fi găsit cuvintele potrivite pentru a exprima dorința? Nu știu. De ce îmi pun aceste întrebări? Pentru că mă tem că la admitere nu avem parte de criteriile care să spună totul. Adică să se vorbească și despre vocație, despre chemarea interioară. Nu cred că vocația se descoperă în cazul de față prin mulțimea cunoștințelor. Ca să scap de întrebarea: nu cumva trebuia să devină studenți alții, care nu aveau atâtea cunoștințe decât noi cei ce am intrat, dar aveau vocație, iau seama la cuvintele Sfântului Marcu Ascetului, din Filocalie, care spune că „atunci când vrea Dumnezeu să se împlinească un lucru, toată făptura ajută să se împlinească și când nu binevoiește Dumnezeu, toate se pun împotriva”.

Dar nu este de ajuns să știm că am fost chemați. Chemarea trebuie lucrată. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel ne descoperă: „Trebuie să vă întăriți chemarea” (II Petru I, 10). Asta înseamnă că nu trebuie să tratăm chemarea cu lenevire, să ne mulțumim doar cu faptul că am fost aleși. Cel care rămâne la o chemare nelucrată, eșuează. Deci, dacă avem și preoți nevrednici, acest lucru nu trebuie pus pe seama lui Dumnezeu, în sensul că nu a știut pe cine să cheme, ci pe seama celui ales, că a rămas nelucrător.

Pentru a avea fii duhovnicești sănătoși, preotul trebuie să fie el însuși un fiu sănătos în fața lui Dumnezeu. Ori preotul își pierde sănătatea sufletească atunci când îl pune pe Dumnezeu pe locul secundar în gândirea, simțirea și trăirea sa. Nu poți să ajuți pe cineva să dea un sens vieții, atât timp cât tu ești lipsit de sens. Nu întâmplător cerem în rugăciunea „Tatăl nostru” ca voia noastră să devină voia lui Dumnezeu, căci cerem prin asta să nu trăim la întâmplare.

Nouă ne este ușor să urmăm sfatul unui preot atunci când vedem că nu există la el un dezacord între cuvânt și faptă. Când își face apariția dezacordul, apare și lipsa de credibilitate. Creștinul dorește să cunoască precis dacă preotul este ce se pretinde a fi. Poporul român are o vorbă de duh în acest sens: „Ori te poartă cum ți-e vorba, ori vorbește cum ți-e portul.”

M-aș bucura să știu că orice preot înțelege cu adevărat slujirea sa, că este conștient că prin viața sa nu trebuie să-i înșele niciodată încrederea lui Dumnezeu: că el poate fi cu adevărat slujitor.

Adrian Cocoșilă

Oare de ce, atunci când, din nefericire, părinții nu se pot ocupa de creșterea copilului, aleargă mai întâi la rude, la cunoscuți și în cele din urmă la străini? Pentru că își doresc oameni cu inimă mare. Vor să aibă un copil care să crească cu inima deschisă tuturor. Iar creștinul, persoana în care bate inima lui Hristos, cea care îi poartă pe toți, poate oferi acest lucru.

Vom fi mai mulțumiți dacă, atunci când vom ajunge acasă, vom avea parte de un copil hrănit și odihnit, dar care nu mai cunoaște bucuria întâlnirii, îmbrățișarea, sărutul? Mă tem că nu.

Nu îmi doresc să se creadă că sunt împotriva oamenilor cultivați, ci doresc să spun că o bonă adevărată este aceea care vede dincolo de ea. Nu e de ajuns să spui asemenea fariseului: eu postesc, eu dau zeciuială, eu nu sunt ca toți ceilalți (Luca 18, 9-14), pentru că știm că nu acesta s-a întors mai îndreptat la casa lui, ci vameșul.

Am convingerea că o bonă care nu va avea răspuns la anumite probleme, va fi întărită de Dumnezeu să găsească răspuns bun. Prea ușor uităm cât de mult înseamnă a crede. E de ajuns să ne amintim de femeia cananeeancă, căreia Hristos îi spune: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești! Iar Evanghelia precizează: Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela” (Matei 15, 28).

Așa că nu este atât de important istoricul de genul – unde a mai lucrat, ce vârste aveau copiii de care a îngrijit, cât timp a lucrat la familiile precedente, ci faptul că e o persoană lipsită de credință.

O bonă care caută mai întâi banul și nu buna creștere a pruncului, nu-i creștină. Iar părinții să așeze în ei această aducere- aminte: credința bonei e un semn dător de speranță pentru buna creștere a copilului, dar nu e de ajuns, dacă ea nu este sporită de propria lor credință.

Adrian Cocoșilă

www.crestinortodox.ro

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723523449, 0745400586

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Isabela Mihaela Cârștov
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

- Vasile Sabo
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

1 Mai – Duminică – Sf. Proroc Ieremia; Cuvioșii Mucenici: Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora – Duminica a II-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma) – Sf. Ev. Ioan 20, 19-31

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (Duminică), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și i-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iisus l-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.“

Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!

Duminica de astăzi ne pune înaintea istorisirii arătării Mântuitorului Sfinților Săi Apostoli, în ziua Învierii, seara, pe când Apostolii erau încuiați în casă de frica iudeilor, crezând că-i așteaptă aceeași soartă ca pe Domnul. Dintre ei lipsea Sf. Apostol Toma. „Am văzut pe Domnul”, i-a spus lui ceilalți apostoli, cărora li se arătase Domnul. Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede, a spus Toma, arătându-și îndoiala. După o săptămână, Domnul S-a arătat din nou, pentru a-l încredința pe ucenicul Său, fiind ei cu toții împreună, chiar și Toma fiind alături de ei. După ce Domnul le dăruiește pacea Sa, ca și când ar fi fost de față în momentul în care Toma a rostit cuvintele, ceea ce arată că, după firea Sa dumnezeiască El, este pretutindeni, deci și în mijlocul ucenicilor Săi când Toma, presupunând că Domnul nu este de față, a rostit cuvintele prin care își exprima starea de nedumerire ce-l cuprinsese la auzul veștii Învierii. Toma dorea să se încredințeze de Înviere, să se

convingă prin propriile sale simțuri: el primește însă o încredințare mult mai înaltă, înaintea căreia nici n-o mai bagă în seamă pe cea a Învierii. Domnul meu și Dumnezeu meu! „Încredințându-mă de Dumnezeirea Ta, nu mai caut să mă încredințez de Înviere”. Ca răspuns la mărturisirea Apostolului, Domnul i-a fericit pe cei ce nu au văzut și au crezut. Și pe noi ne-a pomenit Domnul, i-a pomenit pe toți cei care nu L-au văzut cu ochii trupești! Fericiți suntem deci și noi care, deși nu L-am văzut, credem în El. Miezul faptei este credința. Este adeziunea noastră la Dumnezeu, modul prin care ne apropiem și devenim ai Lui.

Când a adus rugăciune către Dumnezeu Tatăl pentru apostolii Săi, înainte de a merge spre pătimirile cele de bunăvoie pentru mântuirea noastră, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a rugat și pentru noi, pentru că i-a unit cu Apostolii Săi și pe toți creștinii adevărați: „Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor „(In. 17, 20). Pe Dumnezeu, Care este nevăzut ochilor trupești, credința vie îl face văzut pentru ochiul sufletesc, al minții „credința este încredințarea celor

nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” (Evr. 11, 1). „Viețuirea după poruncile Domnului ne aduce arătarea de taină a Domnului. El se arată duhovnicește în inimă, când ucenicii Domnului – vederile ce au luat naștere în minte -- se adună în inimă și zăvorăsc ușile ei, ca să nu intre acolo iudeii – gândurile vrăjmașe Domnului, care leapădă atotsfânta Lui învățătură”. Dar se poate pune întrebarea: De ce nu avem credință? Răspunsul poate fi că nu ne-am dat sau nu am vrut să ne dăm nicio osteneală, pentru

dobândirea credinței din auzire: „credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos” (Rm. 10, 17). Această credință este începătoare, prin ea se dobândește cunoașterea teoretică a învățăturii creștine. Pentru mântuire este nevoie de „credința care este lucrătoare prin iubire” (Galateni 5, 6), cum spune Sf. Apostol Iacov: „credința, dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși” (Iac. 2, 17) sau: „Căci precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte, moartă este” (Iac. 2, 26). Să ne ajute Dumnezeu să dobândim această credință.

Preot Gheorghe Ionașcu

Cum să se roage tinerii pentru a obține un soț/soție bună?

De curând am început să citesc o carte foarte bună: „Familia – Ultimul bastion. Răspunsuri la întrebări ale tinerilor” de Pr. Maxim Kozlov. Are 6 părți:

- I – Mirele și mireasa
- II – Soțul și soția
- III – Părinții și copiii
 - 1. Nașterea pruncilor
 - 2. Îmbiericirea
 - 3. Educația
- IV – Rudele și apropiații
- V – Boala și moartea
- VI – Familia ca mica biserică.

Momentan citesc prima parte și mi-a vibrat inima la unul din răspunsurile date de autor la întrebarea:

„Cine trebuie să se roage pentru a găsi un soț/soție bună?”

„Tendința de a ruga pe Dumnezeu să îți dea un soț/soție este foarte bună. Într-adevăr, experiența bisericească ne învață că un soț bun se dă prin rugăciune și în niciun caz nu se caută în locuri de distracție, în ziare cu anunțuri matrimoniale și nici în timpul slujbelor din biserică. Trebuie doar să vă rugați, iar Dumnezeu va face ca toate să se

întâmpale firesc. Este foarte important să se știe nu cine trebuie să se roage, ci cum să se roage. Puteți face rugăciuni pentru un soț bun către Mântuitorul, către Maica Domnului, al cărei acoperământ stă deasupra oricărei familii creștine curate sau către acel sfânt al cărui nume îl purtați sau către sfinții care sunt exemple de căsnicie creștină autentică. Vom aminti pe Sfinții Petru și Fevronia din Murom sau pe Sfinții membri ai familiei țariste, Nicolae și Alexandra. Dar sunt și alți sfinți care constituie exemple ale viețuirii unor familii creștine. Vă puteți ruga și sfinților pentru care aveți evlavie mai mare. Este însă foarte important să vă rugați cu osârdie, adică să nu spuneți doar o singură dată „Sfinților Petru și Fevronia, trimiteți-mi un soț!”, uitând apoi de aceasta, ci să stăruiti în rugăciune mai mult timp, conștientizând cererea ca fiind prioritară și așa rugându-vă Domnului și celor care l-au bineplăcut. În al doilea rând, trebuie să vă rugați cu credința ca această cerere să fie auzită de Domnul și nu să apară ca una „pentru orice eventualitate”, dat fiind că întreprindem și alte acțiuni pentru a rezolva problema. Dacă nu coborâm, în cadrul sistemului nostru de valori, această rugăciune pe locul nouă sau zece, atunci ea va fi auzită și împlinită, Domnul trimitându-ne un soț/soție bună și credincioasă.”

<http://ortodoxiacopiilor.blogspot.com/2010/11/cum-sa-se-roage-tinerii-pentru-obtine.html>

Cei ce iubiți pe Domnul, urâți pe cele rele

„Cei ce iubiți pe Domnul, urâți pe cele rele.”

Psalm XCVI, 11

Când dumnezeiescul David, învățătorul lumii, zice: „Cei ce iubiți pe Domnul, urâți cele rele”, aceasta înseamnă: „Cei ce iubiți pe Dumnezeu, temeți-vă de Domnul”.

Fiindcă el vede că și după ce au început să iubească pe Dumnezeu, răutatea încearcă să-i atragă și să li se strecoare în suflet. De aceea, pe bună dreptate, le poruncește celor ce iubesc pe Domnul și au ajuns la această stare, să fie încă cu luare aminte și să urască răutatea. Iar dacă nu v-ați învățat să o urâți, trebuie să vă temeți încă. Pentru că, dacă n-ar fi aceasta de temut, n-ar fi spus prorocul David celor ce iubesc pe Hristos să o urască.

Căci, deși bucuria dată de Dumnezeu este o stare înaltă și dumnezeiască și cu adevărat plină de har, cel ce o are putând privi în ea taine mai presus de

fire, sufletul nostru este schimbător prin fire și nu e despărțit de lutul pământesc și de trupul ce crește din el, ca să nu se teamă totdeauna în lupta lui cu el. Ci e înjugat, în chip neînțeleș, cu el și respiră oarecum împreună cu el, vrând-nevrând, și pătimește împreună cu el și se schimbă în unele privințe împreună cu el, prin fire, încât ar putea spune cineva că nu are stăpânire asupra lui. Și trupul îi este un potrivnic neobosit, căutând pretutindeni cărlige de care ar putea să-l apuce pentru a-l răsturna.

De aceea, e nevoie de luptă și de rugăciune, din pricina fricii. Dacă Adam ar fi avut frica cuvenită în atâta covârșire a darului prorociei și asemănării cu Dumnezeu, de care se bucura, n-ar fi fost biruit cu atâta necinste, și nici Samson cel născut din făgăduință (Judecători XIII, 24) și purtătorul de Dumnezeu David și mulți alții, între care și

minunatul Solomon.

Deci, dacă aceștia, atât de mari, au avut nevoie de temere și de luptă și de luare- aminte însoțită de rugăciune, socotește cât de mult au nevoie de acestea cei ce n-au dobândit darul și lucrarea mai presus de fire a Duhului? Căci ei nu s-au ridicat la dragostea extatică dumnezeiască și la beția nebună a vederii frumuseții lui Dumnezeu.

Calist Patriarhul – crestinortodox.ro

3 Mai – Marți – Cuviosul Irodion, Starețul de la Mănăstirea Lainici; Sfinții Mucenici Timotei și Mavra, soția lui; Sf. Mucenici Diodor și Rodopian

„În vremea aceea după Iisus au mers mulțimi multe din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan. Văzând mulțimile, Iisus s-a suit în munte, și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El. Și deschizându-și gura, îi învăța zicând: Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul. Fericiți cei ce flămânez și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui. Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema. Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigunit pe proorocii cei dinainte de voi.”

8 Mai – Sf. Apostol și Evanghelist Ioan; Cuv. Arsenie cel Mare – Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor) – Sf. Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8

„În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu și îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-l ungă. Și dis-de-diminează, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.”

Femeile gânditoare de Dumnezeu

Vorbind despre mironosițele femei, vorbim despre „ucenițele Domnului”, așa le numește Biserica în troparul glasului al IV-lea. E un titlu de drept pentru cele care au dus fidelitatea față de Mântuitorul Hristos până dincolo de mormânt.

În toată Săptămâna Luminată am auzit o alcătuire la sfintele slujbe: „Femeile cele gânditoare de Dumnezeu cu miruri în urma Ta au alergat, și pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau, bucurându-se s-au închinat Ție, Dumnezeului Celui viu și Paștile cele de Taină ucenicilor Țăi, Hristoase, bine le-au vestit.”

Răstignirea Domnului, Moartea și Punerea în mormânt au tulburat pe ucenici care n-au dovedit credinșia mironosițelor. Ele s-au bucurat cele dintâi de cuvântul Mântuitorului: „Bucurați-vă!”

Ucenicii sunt muștrați pentru „împietrirea inimii lor”, iar ele se bucură. Le lega de Domnul o duioșie mai presus de orice cuvânt omenesc. (Pe Maria Magdalena o smulse din gura gheenei).

Din viața Mântuitorului desprindem că între cei care i-au făcut rău nu se numără femeile și copiii.

De la Sfânta Fecioară, Marta și Maria, femeia păcătoasă care-l spală picioarele cu lacrimi, până la păcătoasa samarineancă sau păgâna soție a lui Pilat, iată o întreagă suită de femei care însoțesc luminos lucrarea de mântuire a Fiului lui Dumnezeu.

Ucenițele purced cele dintâi la mormânt să caute pe Iisus

Cel răstignit. Maria Magdalena este înfățișată plângând lângă mormântul gol și răspunzând îngerului: „Au luat pe Domnul meu și nu știu unde l-au pus.” Pentru ea rămâne Domnul chiar dacă a murit pe Cruce, relația Mariei cu El rămâne unică și personală. Femeile îl caută nu ca ceilalți, pentru minunile Sale care trecuseră dincolo de hotarele Țării Sfinte, ci ca pe Răstignitul lepădat, scuipat și batjocorit de toți, mort pe Crucea făcătorilor de rele. Graba punerii în mormânt a fost socotită de ele ca ceva nedeplin, ca și cum nu se făcuseră toate cele convenite, au pregătit miresme să meargă să-l ungă și după ziua Sabatului, dis de dimineată, cu frica biruită în suflete, iată-le la mormânt. Le tulbura un gând: „Cum vor putea rostogoli piatra grea de la ușa mormântului?”

Ziua aceasta o putem alătura lângă sărbătoarea Bunei Vestiri, o sărbătoare creștină a femeii. Mironosițele nu au fugit, nu s-au ascuns, au purces spre locul unde trebuiau să-l găsească. Nu au fugit de teama ucigașilor lui Iisus, nu au fugit de Cruce.

Sunt pilde de urmat pentru femeile credincioase, ele te obligă la smerenie și mai ales la decentă. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Tu, femeie credincioasă, să ai cap pe Hristos.”

Să nu uite femeia zilelor noastre că niciuna din operele lui Dumnezeu nu-i nedeșăvârșită și nu are nevoie de îndreptare.

Să avem curajul mironosițelor, mai ales când săvârșim fapta cea bună, urmând exemplul lor, ne facem și noi slujitori ai Domnului: „Dar slujitorii lui Iisus Hristos atâta putere au încât răstignesc trupul cu patimile și cu poftete.”

Preot Marius Olivian Tănăsie

Shopping-ul sau despre omul păcălit

Shopping, adică mersul la cumpărături, însă nu oarecum, ci într-un mod dependent. Nimic neobișnuit până aici, însă atunci când mersul la cumpărături devine slăbiciune sufletească și patimă, lucrurile încep a fi îngrijorătoare.

Cine s-ar fi gândit la această situație acum câțiva ani, când lumea încă stătea la cozi imense pentru câteva produse simple și limitate cantitativ?! Generația noastră s-a văzut brusc în fața multor schimbări cărora nu a fost pregătită să le facă față.

După o foarte scurtă căutare pe Internet, putem găsi: documentare despre shopping (pro și contra), filme cu persoane dependente de shopping, consiliere psihologică pentru vindecarea de shopping, cât și tot felul de sfaturi rudimentare.

Shopping-ul creează dependență! În societatea actuală, mereu se găsește ceva de cumpărat, iar nevoia de a achiziționa ceva nou poate fi atât de ușor de satisfăcut, chiar dacă de cele mai multe ori nu există decât o nevoie închipuită de un anumit produs, iar nu una reală.

În majoritatea cazurilor, persoanele afectate de shopping sunt femei. O nevoie imposibil de controlat de a cumpăra mereu pune stăpânire pe acele persoane slabe și ușor de manipulat prin reclame și oferte de genul „reduceri”, „al doilea produs gratis”, etc.

Într-o lume de producători și consumatori, totul se învârtă în jurul profitului, iar nu în jurul sănătății trupesti și mai ales sufletești a omului. Reclamele sunt mai frumoase și mai atrăgătoare, numai cu oameni fericiți, entuziasmați, energici, etc. Toate reclamele au același mesaj, și anume: „Toate sunt atât de minunate, bucuria și fericirea sunt doar la un pas de tine. Tot ce trebuie să faci este să achiziționezi noul produs ... și vei vedea cât de bine te vei simți.”

Încă de mic, copilul este supus presiunilor din societate, iar în adolescență apare acea criză de identitate, care te face să te comporți potrivit dorințelor grupului spre a fi acceptat ca „membru”. Să nu mai vorbim despre modelele promovate de emisiunile TV și seriile difuzate zi de zi, în care atâtea nonvalori și comportamente aberante sunt promovate ca „un nou stil de viață”.

Dependența de shopping este poleită cu aur, însă în interior ea implică multe lucruri dăunătoare. De pe urma ei au de suferit următorii: persoana în cauză, familia și prietenii, cât și societatea în întregul ei (atât pierderi de natură afectivă, cât și financiară). Singurii pe deplin satisfăcuți sunt producătorii și distribuitorii produselor de pe rafturi.

Astăzi, shopping-ul se dorește a fi cel mai bun remediu împotriva tristeții, a depresiei și a singurătății. La cel mai mic semn de tristețe, de plictiseală sau de singurătate, magazinele sunt luate cu asalt. Într-un magazin uriaș, unde peste tot sunt reclame „fericite”, oameni grăbiți, muzică și vorbă multă, nu ai cum să te simți singur, nu-i așa?!

Pentru mulți, shopping-ul a devenit o modalitate de a fi mereu în pas cu moda, un mod de a-ți petrece timpul liber, ba chiar de a te relaxa, deci un stil de viață. După părerea mea, aceștia sunt cei mai săraci oameni (sufletește), fiind complet ruși de tot ce este viu și personal, odată manipulați și depersonalizați de o industrie comercială inumană, care vrea numai să i se slujească, iar nu să slujească.

Fie că este vorba de haine, de mâncare, de electronice, de jocuri, muzică sau cărți, linia dintre necesitate și dependență este atât de fină, încât cu greu îți poți da seama dacă ai încălcat-o sau nu. Numai un om foarte atent cu el însuși, care nu fuge de singurătate, aceasta fiind dorită din când în când, pentru o cât mai bună cunoaștere de sine, își poate da seama dacă „se folosește” sau „este folosit” de produsele de pe rafturi.

Produsele sunt dependente de noi, și nu invers, căci dacă noi nu le mai achiziționăm, ele dispar, fiind înlocuite cu altele, într-o nouă încercare de a ne păcăli, ca și cum am avea „nevoie vitală” de ele.

Să cumpărăm atât cât avem nevoie cu adevărat, iar nu atât cât putem cumpăra.

Două sfaturi oferite dependenților de shopping, aparent amuzante:

- Ocolește zonele comerciale!
- Nu lua cardul la tine!

Cât de odihnitore rămân cuvintele Mântuitorului, veșnic noi și pline de putere.

„Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcămintea de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.

Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și care mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale.” (Matei 6, 25-34)

Teodor Danalache

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg

15 Mai – Duminică – Cuv. Pahomie cel Mare; Sf. Ahile, Episcopul Larisei – Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului) – Sf. Ev. Ioan 5, 1-15

„În vremea aceea fiind sărbătoare Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul l-a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au întreat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.”

Boală și tămăduire!

Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Acestea sunt cuvintele adresate de Mântuitor slăbănogului, cuvinte care ne vestesc și nouă că suntem supuși bolilor și celorlalte necazuri care ne cuprind în tot timpul vieții noastre pământești din pricina păcatele noastre. „Și când Dumnezeu ne izbăvește de boală sau de alt necaz, iar noi începem să ducem iar viață păcătoasă, iarăși suntem supuși unor necazuri, mai grele decât pedepsele dintâi trimise asupra noastră de Dumnezeu.” Dar poate va zice cineva ce pedeapsă poate fi mai grea decât treizeci și opt de ani de paralizie sau că nu se va înfricoșa nici de alta mai grea, care ar putea dura mai mult timp. Răspunsul nu poate veni decât printr-o altă întrebare: Dar de chinurile veșnice ale iadului se va înfricoșa? „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25, 41). Dar dacă cineva nu crede? Iadul există și de crezi și de nu crezi, numai că pentru cel ce nu crede iadul începe de aici, în timp ce pentru cel ce crede și împlinește faptele credinței, iadul nu este ceva înspăimântător, pentru că știe că în el nu este nimic care să aparțină iadului.

Păcatul este pricina tuturor suferințelor, necazurilor la care este supus omul atât în timp, cât și în veșnicie. Pentru că, înainte de păcat, nu exista suferință, nu exista necaz și nici moarte. Este cert că au fost și oameni drepti care au suferit, dar nu pentru păcatele lor, ci suferințele lor au fost o încercare a credinței. Starea de cădere, de care este molipsită întreaga omenire, este izvorul tuturor păcatelor omenești, atât ale întregii lumi, cât și ale fiecăruia în parte. Sf. Ignatie Briancianinov amintește că sunt trei pedepse rânduite de dreapta judecată a lui Dumnezeu întregii omeniri pentru păcatele întregii lumi. Două dintre ele au fost săvârșite deja, cea de-a treia urmează să fie săvârșită. Prima pedeapsă a fost moartea

veșnică; acesteia i-a fost supusă întreaga omenire în rădăcina sa, în protopărinți (primii părinți – Adam și Eva), pentru neascultarea de Dumnezeu în Rai. Această pedeapsă poate fi ridicată prin credința în Mântuitorul Hristos. Cea de-a doua pedeapsă a fost potopul, pentru că omenirea îngăduise ca în ea trupul să aibă mai mare importanță ca sufletul, coborându-și viața la nivelul necuvântătoarelor. Cea din urmă pedeapsă trebuie să fie stricarea și sfârșitul acestei lumi văzute, pentru lepădarea Răscumpărătorului, pentru înclinarea oamenilor spre faptele îngerilor căzuți (diavolilor). Desigur că au existat și comunități care au atras asupra lor pedeapsa lui Dumnezeu, pentru păcatele întregii obști, cum au fost Sodoma și Gomora. Însă noi trebuie să luăm aminte la păcatele pe care le avem fiecare în parte. Luminați de legea lui Dumnezeu, învățăm că Dumnezeu va răsplăti pe fiecare după faptele sale. Acest fapt ne îndeamnă pe fiecare să ne eliberăm de propriile patimi, cât și de obiceiurile păcătoase ale societății în care trăim, pentru a scăpa de pedepsele vremelnice și veșnice ale lui Dumnezeu.

Prin Botez am fost eliberați de robia păcatului și am dobândit libertatea de a ne împotrivi sau de a urma îndemnurilor acestuia, astfel că nu mai suntem siliți fără voia noastră spre păcat. Cei care păcătuiesc de bunăvoie își pierd libertatea și cad sub robia păcatului propriu, adică cel făcut după Botez. Cei care se călăuzesc după voia lui Dumnezeu vor dobândi, cu timpul, deplină biruință asupra păcatului și implicit asupra morții veșnice. Cel orbit de păcatul propriu nu se poate să nu fie târât și de aplecarea obștească spre păcat. Fiecare creștin este îndatorat astfel să lupte împotriva păcatului și să-l biruie atât în faptă, cât și în cuvânt și în gând. Toți sfinții au biruit păcatul, moartea și au descoperit în sine viața veșnică încă din timpul acestei vieți, deși au fost supuși unor necazuri și ispite grele. Viața pământească apare ca o arenă unde până în ultima clipă trebuie să înfruntăm nevoințele de voie sau fără voie.

Preot Gheorghe Ionașcu

Slugă și stăpân

Omul despărțit de Hristos vrea să stăpânească lumea, în vreme ce omul care viețuiește în Hristos dorește să-i slujească. Cel dintâi crede că prin slujirea lumii rămâne neîmplinit, în timp ce creștinul vede în stăpânirea lumii ratarea asemănării cu Hristos.

Slugă e un cuvânt din ce în ce mai incomod pentru gândirea omului modern. Te face să te gândești la un instrument, la o unealtă. A fi slugă înseamnă a fi la dispoziția cuiva. Avem alergie față de acest cuvânt, nu suportăm ca cineva să fie mai presus de noi.

Stăpân e un cuvânt care ispitește. De câte ori nu ni s-a spus că e mai important să ne îngrijim de noi, să ne dorim o viață confortabilă și o carieră împlinită, că este esențial să nu uităm de noi și că trebuie să profităm cât mai mult de ceilalți, iar dacă observăm că ceilalți nu sunt interesați de propriile noastre împliniri, e bine să vestim: „trebuie să poți, știu că poți, să nu zici că nu poți”, ca și când ne-ar interesa traseul lor. Fură-le timpul, joacă-te cu zilele lor, fă-le agenda, acesta este mesajul reușitei în viață.

Adeseori se spune că nu poți aplica în viață ceea ce se vestește în biserică: slujirea. Pentru a răzbate în viață, ți se spune că e nevoie de agresivitate, individualism, competiție, în niciun caz nu e nevoie de slujire.

Pentru a descoperi lumii cât de importantă este slujirea, voi aminti de episodul în care doi ucenici ai Mântuitorului, Iacov și Ioan, îi cer să le dăruiască locuri de cinste în Împărăția Sa, unul de-a dreapta și altul de-a stânga Sa. Hristos le răspunde: „nu știți

ce cereți”. Prin acest răspuns, Mântuitorul a dorit să le arate că în Împărăția Cerurilor cel mai mare nu este purtat de ceilalți, ci îi poartă pe toți.

Plecând de la avertismentul dat de Mântuitor, mi-ar plăcea ca fiecare credincios să treacă mai întâi pe al sau pomelnic numele celorlalți și la final să menționeze numele său, să se roage mai întâi pentru ceilalți și în cele din urmă să se roage și pentru sine. În Biserică să fie pomeniți mai întâi cei de pe treapta de jos și pomenirea să fie încheiată cu cei din fruntea ierarhiei. Poate așa vom învăța că în această viață lupta trebuie dată pentru ultimul loc, căci acesta este primul în Împărăția Cerurilor.

Biserica nu este împotriva stăpânirii, chiar ne cere să luptăm pentru ea, dar ea trebuie îndreptată către propria persoană. Ne cere să fim stăpâni pe propria fire, să nu fim înfrânți și robiți de niciun păcat.

Dacă se întâmplă să fim promovați, trebuie să știm că suntem puși nu spre stăpânire, ci spre mai multă slujire. S-a spus că sub un singur chip ne este permis să privim de sus, numai atunci când întindem mâna spre a da ajutor.

Obiceiul ce presupune ca starețul să spele picioarele a doisprezece din viețuitorii mănăstirii pe care o conduce în Joia Patimilor este de neînțeles pentru omul din zilele noastre. Este un gest care naște din nefericire doar curiozitate și nu un îndemn la a trăi altfel viața. Și asta pentru că nu mai cunoaștem slujirea, ci doar stăpânirea.

Adrian Cocoșilă

Infidelitatea între un bărbat și o femeie

Un sfânt spunea foarte frumos că înainte de căsătorie diavolul îți arată numai ce-i frumos la o femeie, ca s-o poțestești și să păcătuiești cu ea, iar după ce te căsătorești cu ea îți arată numai ce-i rău, ca să poțestești și să păcătuiești cu alta.

Una din multele ispite ale bărbaților este de a se uita la femei, admirându-le, uneori chiar cu poftă. Domnul nostru Hristos ne spune „că oricine se uită la femeie, pofțind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui” (reciproca este valabilă și pentru femei). Este de ajuns doar gândul și dorința, iar păcatul e înfăptuit.

De ce este păcat să mă uit la o femeie frumoasă? Nu e păcat.

De ce este păcat să mă uit la o femeie și s-o pofțesc? Pentru că văd în femeie doar un mod egoist de a-mi satisface plăcerea, și pentru că femeia e mai întâi de toate persoană. Femeia nu e doar „bună”, ci e și blândă, și-nțelegătoare, și tandră, și deșteaptă, și credincioasă. Femeia e deodată și frumoasă și cu o personalitate unică. Când o pofțesc mă gândesc la femeie doar ca la o bucată de carne și nici nu-i ceri acceptul, oricât de nostim ar părea.

E clar că niciunui bărbat nu i-ar plăcea ca prietena sau soția lui să flirteze cu alt bărbat, ba chiar s-ar supăra foarte mult și ar fi gelos. Dar bărbatul nu stă tot timpul lângă femeie sa și nu poate vedea mereu ceea ce face. Cel mai bine ar fi ca el să nu flirteze la rândul lui, căci zice Domnul „ce vreți să vă faceți vouă oamenii, faceți voi mai întâi lor”, iar asta l-ar liniști cel mai mult.

Toate pornesc de la nimicuri, zicem deseori, îmi clătesc ochii,

că doar ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place (mare păcat când zicem așa), admirăm în mintea noastră frumusețea străină fără a ne mulțumi doar cu cel de lângă noi.

La început cochetezi cu gândurile aparent dulci, apoi năravul crește și nu-ți dă pace până nu-l faci și cu fapta. Mirajul dragostei interzise te fascinează, îți aduce în deșertul inimii, creat de lipsa ta de dragoste, o aparentă ploaie răcoritoare, binefăcătoare, dar în realitate este o ploaie acidă cu urmări asupra ta și asupra tuturor celor din jur, puțin zis grave, uneori chiar ireparabile. Această pată cumplită rămâne veșnic în cartea vieții tale.

Unii și-au dat seama de acest grav lucru, dar când a fost prea târziu, când l-au pierdut pe cel drag.

Plictiseala din familie și din relația dintre un băiat și o fată, care duce la înșelare (adulter) apare pentru că Dumnezeu nu e prezent între ei.

Vă pot spune din experiență că nu te sature niciodată de persoana iubită și nici nu te plictisești, pentru că Dumnezeu, prin întâmplările vieții, te așază mereu în alte și alte situații la care trebuie să faceți față împreună. Căsătoria e o frumoasă călătorie a soților împreună cu Dumnezeu. Unde nu e prezent Dumnezeu, fiind îndepărtat de soți din dorința de a face păcatul, acolo apare stricăciunea, monotonia, plictiseala și dezinteresul.

Claudiu Bălan

www.ortodoxiatinerilor.ro

21 Mai – Sâmbătă – Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena – Sf. Ev. Ioan 10, 1-9

„Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe ușă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel ce intră prin ușă este păstorul oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe nume și le mână afară. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor. Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înțeles ce înseamnă cuvintele Lui. A zis deci iarăși Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt ușa oilor. Toți câți au venit mai înainte de Mine sunt furi și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.”

Periodic gratuit cu apariție lunară, în tiraj de 150 exemplare

22 Mai – Sf. Mucenici Vasilisc și Marcel; Sf. Muceniță Sofia; Sfinții Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic – Duminica a V-a după Paști (a Samarinenții) – Sf. Ev. Ioan 4, 5-42

„În vremea aceea a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia l-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia l-a zis: Doamne, văd că Tu ești proroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce l se închină trebuie să l se închine în duh și în adevăr. l-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătoarele, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva l-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.”

Două chemări: la credință și la iubire

„Veniți să vedeți un om care mi-a spus pe toate câte le-am făcut! Nu cumva Acesta este Hristosul?” (Ioan 4, 29)

Taine adânci cuprinde pericopa aceasta, toate desfășurându-se în planuri suprapuse.

Vedem taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu prin care omul intră în comuniune cu El.

Fără Revelație, fără Descoperirea de Sus – care este mâna lui Dumnezeu întinsă omului – omul n-ar fi găsit niciodată drumul spre Dumnezeu, spre mântuire.

Pericopa aceasta ne arată dacă suntem cu adevărat pe drumul mântuirii sau într-o gravă rătăcire.

Mergând spre Galileea, Domnul a ales drumul cel mai scurt, prin Samaria. Osteniți, Mântuitorul și ucenicii Săi, după drumul făcut pe jos, flămânzi și însetați, au ajuns la marginea orașului Sihar sau Sihem, iar aici au poposit la fântâna patriarhului Iacov. Domnul cu Lumina Sa vine în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat.

Oamenii Samariei, rupând legătura cu Ierusalimul și cu Templul, își construiseră un templu pe muntele Garizim, ajungând să se închine „cui nu știu”. La fântâna lui Iacov, Domnul stă de vorbă cu femeia samarineancă. Ucenicii nu privesc cu ochi buni dialogul acesta, căci iudeii îi considerau pe samarinenii mai răi decât păgânii. După un vechi cuvânt din Talmud afirmău că „o bucată de pâine dată de un samarinean este mai necurată decât

carnea de porc”. Și totuși Domnul îi vorbește, îi cere apă ca și El să-i dea apă, dar apă ce se face în cel care o bea „izvor de apă curgătoare spre viața veșnică”. Nu știe cine îi vorbește, nici despre ce apă e vorba, dar înțelege că este Proroc. Vrea să se lumineze, dorește acum un răspuns la disputa seculară dintre iudei și samarineni: care este adevăratul loc de închinare? Și află răspunsul: în duh și în adevăr, închinarea adevărată a omului duhovnicesc, spus de Însuși Mesia Cel așteptat – „Eu sunt, Acela Care vorbesc cu tine.” O femeie păcătoasă, care-și recunoaște starea de decădere morală, se învrednicește de a auzi cuvinte niciodată nădăjduite de ea. Nu e de mirare că aruncă găleata, aleargă în cetate cu nespusa bucurie de a-L vesti pe Mesia. A înțeles că Dumnezeu este duh, Ființă pur spirituală și adorarea pe care l-o aducem trebuie să fie potrivită cu Ființa Sa, având caracter spiritual.

Hristos nu numai că o luminează, dar odată cu venirea Sa, starea femeii se schimbă radical, ea devine un apostol, un misionar între concetățenii săi.

Tradiția spune că femeia, Fotini, așa se numea, a primit cununa muceniciei în timpul lui Nero, împreună cu cei 7 copii ai ei.

Este exemplul de muceniță, mărturisitoare și luptătoare pentru credință.

Viața ei trebuie să lumineze femeile de azi, mai ales pe mame și generațiile tinere. Ele trebuie să fie binevestitoare ale lui Hristos și alături de preoți să aducă mesajul de credință, omenie și purtare, „apa cea vie” atât de necesară lumii decăzute în care trăim.

Preot Marius Olivian Tănăsie

29 Mai – Sf. Muceniță Teodosia Fecioara; Sf. Mucenici Olivian și Alexandru – Duminica a VI-a după Paști (a Orbului din naștere) – Sf. Ev. Ioan 9, 1-38

„În vremea aceea, trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat josi și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Șiera sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și i-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și i-au dat afară. Și a auzit Iisus că L-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns, zicând: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne! Și s-a închinat Lui.”

Hristos – Lumina lumii!

Minunea vindecării orbului din naștere este o minune nemaiauzită deoarece: „Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere”. Dacă există organul vederii, ochiul în sine, poate exista și o speranță că se va vindeca vreodată, dar „când ochiul lipsește, numai Dumnezeu poate face ochi și poate dăruia vedere. Precum la crearea omului, Mântuitorul arată: „căci cele ce face Acela (Tatăl), acestea le face și Fiul întocmai” (In 5, 19). Ea ni-L descoperă pe Mântuitor ca Lumină a lumii: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Această semnificație ne este arătată și de cuvintele Mântuitorului, care preced săvârșirea minunii: „Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt”. Cel ce săvârșește această minune „Își arată slava Sa”. Nu o slavă oarecare, ci o slavă care-L arată ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat: „și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (In. 1, 14). Cel care a primit harul vindecării Sale, căci i s-au deschis ochii, nu numai cei trupești, ci și cei sufletești, dobândind atât vederea trupească, cât și duhovnicească, sfârșește prin a-și mărturisi credința și prin a I se închina Celui Care este cu adevărat Dumnezeu.

Ce se întâmplă însă cu cei ce nu vor să vadă, cu cei ce „Au orbit ochii lor și au împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima, ca nu cumva să se întoarcă și Eu să-i vindec” (In. 12, 40). Aceștia au devenit fii ai întunericului, și prin faptul că devin unelte ale stăpânitorului întunericului acestui veac, adică ale diavolului, ei se fac potrivnici, vrăjmași ai lui Hristos, care se încrâncenează din ce în ce mai mult împotriva Luminii. Părintele Vasile Mihoc menționează că „lucrarea lui satan în inima și în viața celor necredincioși explică foarte bine de ce nu există „atei”, care să-L lase pur și simplu în pace pe Hristos.” Ne putem întreba: dacă afirmă că nu cred în Hristos, dacă Îi neagă până și existența, de ce se încrâncenează împotriva Lui? Răspunsul este clar: pentru că, lepădându-L pe Hristos și Lumina Lui, unii ca aceștia nu sunt, de fapt, fără stăpân, fără „tată”. Lor le zice Mântuitorul: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-o adevăr, pentru că nu este adevăr într-o el” (In. 8, 44). Pentru aceasta să ne rugăm ca și nouă să ne deschidă și ochii, și urechile ca și noi să vedem și să auzim pe Dumnezeu: „Hristoase, lumina cea adevărată, care luminează și sfințește pe tot omul, ce vine în lume: să se însemneze peste noi lumina feței Tale, ca într-înșea să vedem lumina cea neapropiată; și îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor tale, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii tale și ale tuturor sfinților tăi.” Amin.

Preot Gheorghe Ionașcu

PĂHĂRELE CU NECTAR

Îngerul păzitor

de Dumitra Groza

Îngerul meu păzitor,
Vino iute-n ajutor.
Păzește-mă permanent,
Însoțește-mă discret.

Știu că mă iubești nespus,
Că te-a trimis Cel-de-Sus.
Să mă aperi de cel rău
Și te rogi la Dumnezeu.

Pentru mine-n orice zi,
Cât pe lume eu voi fi,
Chiar de la Sfântul botez,
Nu-ncetezi să mă veghezi.

Eu te rog să fii cu mine,
Să mă-nveți să fac doar bine,
Să fiu harnic și cuminte
Și de-acuma înainte!

Să lucrez doar fapte bune,
Să vă bucurați de mine:
Tu în Cer, la Domnul Sfânt,
Părinții, jos, pe pământ.

Ghicitori

Colorat e ca o floare,
Trupul fin și mic el are,
Zboară vara pe câmpie,
Spuneți ce-ar putea să fie?
(elerutulf)

Ce înseamnă numele meu?

Anton, Antonia – din greacă: *floare*. Acest frumos nume ne amintește de frumusețea și puritatea florilor, ele fiind adevărate podoabe ale pământului, prin culorile vii și parfumul delicat, prin gingășia și farmecul lor. Tot astfel omul trebuie să-și păstreze viața și sufletul curate și pure ca o floare, scăldată în lumina binecuvântată a credinței și ocrotită permanent cu dragoste și bucurie. La fel cu florile ce au nevoie de apă și lumină și sufletul tânjește după dragoste și credință și nu poate trăi fără acestea. „A însetat sufletul meu după Dumnezeu.” (Psalmul 41, 2)

Derivate: Antoniu, Antonie, Andone, Donciu, Antoaneta, Antoanela, Antonela, Toni, Antonio și altele.

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare este un mare sfânt al Bisericii lui Hristos, fiind un exemplu de credință, de smerenie și simplitate. S-a născut în jurul anului 250, în Egipt, într-o familie de neam bun. La 20 de ani

rămâne orfan și, împărțind întreaga avere săracilor, se retrage în pustie, dorind o viață simplă, închinată lui Dumnezeu, în liniște și rugăciune. Sfântul Antonie cel Mare este considerat părintele vieții monahale, deoarece a avut numeroși discipoli, care l-au urmat în pustie, ascultându-i sfaturile și învățăturile și urmându-i exemplul. Sfântul Antonie i-a uimit pe contemporani cu înțelepciunea și dragostea sa de Hristos, cu hotărârea sa și cu puterea de a se mulțumi cu puțin, fiind pentru toți o adevărată icoană a credinței creștine.

Dar ne uimește și pe noi, astăzi, cu minunile și ajutorul pe care îl arată față de toți cei care îl cheamă în rugăciunile lor. Sfântul Antonie cel Mare nu este doar protectorul călugărilor și al maicilor, ci al oricărui creștin iubitor de Dumnezeu, el ajutând cu harul și rugăciunile sale orice suflet aflat la strâmtoare. Sărbătoarea Sf. Cuvios Antonie cel Mare este pe data de 17 ianuarie.

„Dacă vrei să-i educi pe alții, educă-te mai întâi pe tine însuși în Duhul lui Dumnezeu.” (Sf. Vasile cel Mare)

„Dumnezeu ți-a dat averea ca să cumperi cu ea Cerul”. (Sf. Ioan Gură de Aur)

„Cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută.” (proverb românesc)

Când trăiți numai pentru voi, sunteți lumânarea neaprinsă, care nu și-a împlinit rostul. Dar dacă dăruieți lumină și căldură, atunci aveți un sens. Pentru asta trebuie să vă jertfiți, să dați ceva: dragostea, adevărul, bucuria, încrederea și toate sentimentele nobile pe care le purtați în inimă. Să nu vă temeți că deveniți

mai mici... Asta e o iluzie. Înlăuntrul vostru e mereu lumină. Gândiți-vă, cu pace în suflet, că sunteți ca o lumânare aprinsă. Eu sunt numai o simplă lumânare aprinsă. Singură luminez mai puțin. Dar când suntem mai multe împreună, lumina și căldura sunt mult mai puternice. Doamne ajută!

Aniversare – 2 ani

(...) pentru că, azi, tinerii sunt tot mai triști, mai deznădăjduiți, mai debusolați, mai asaltați din toate părțile de ispite și patimi de tot felul, mai departe de Dumnezeu... Astfel, avem nevoie să strângem rândurile, să luptăm de aceeași parte a baricadei, să ne sprijinim reciproc pe asprul drum al mântuirii sufletelor noastre, să ne îmbărbătăm în clipele grele ale vieții, să întindem o mână de ajutor celui dintre noi „căzut între tâlhari”, care, singur, nu mai crede, nu mai are puterea să se ridice din păcat, să pună iar început bun, după ce a căzut a nu știu câta oară... Oare nu tinerii pot înțelege cel mai bine tinerii? Avem aceleași năzuințe, aceleași frământări, aceleași ridicări ... și aceleași căderi, uneori ... Ori, așa cum un cărbune încins, dacă este depărtat de ceilalți cărbuni aprinși din foc, se va răci, așa și tânărul zilelor noastre, care încă mai caută pe Dumnezeu, are nevoie să se afle printre tineri credincioși, asemenea lui, ca să nu se piardă, să nu se „răcească”, să păstreze aprins focul credinței, oricât de firav ar fi el. La mulți ani cu folos pentru sufletele noastre tinere!

Radu Bușu

Numai puterea divină poate deznădăcina păcatul și relele care îl urmează, pe când omului îi este imposibil să deznădăcineze păcatul cu puterile sale. Datoria omului este să se opună, să se lupte și să se bată (cu păcatul), însă singurul care-l poate deznădăcina este Dumnezeu. Pentru că dacă omul putea face aceasta, ce nevoie era de venirea Domnului? Că după cum nu este posibil ca ochiul să vadă fără lumină, să vorbească cineva fără limbă, să audă fără urechi, să meargă fără picioare și să lucreze fără mâini, tot așa nu este posibil să se mântuiască cineva fără Hristos, nici să intre în Împărăția cerurilor.

*Sfântul Macarie Egipteanul
– Omilii duhovnicești*

Patericul

A fost întrebat avva Mios de un ostaș dacă primește Dumnezeu pocăința. Iar el, după ce l-a sfătuit cu multe cuvinte, a zis către dânsul: „Spune-mi, iubite, de ți se va rupe haina, o lepezi afară?”. Zis-a: „Nu, ci o cos și o port”. Zis-a către dânsul bătrânul: „Deci dar, dacă îți este milă de haină, lui Dumnezeu nu-l va fi milă de zidirea Sa?”. Avva Mios

Cuvânt filocalic

Mântuitorul sufletului și al trupului este Hristos. Cel ce pășește pe urmele Lui se slobozește de păcat.

Domnul și Dumnezeuul nostru este Iisus Hristos, mintea care urmează Lui nu va rămâne în întuneric.

(Talasie Libianul – Filocalia IV)

Acatistul Sfântului Apostol Simon Zilotul (10 mai)

Condacul 1

Pe cel ce cu râvnă apostolească a așezat în suflete oamenilor învățăturile înțelepciunii cu laude să-l ferim pe Simon de Dumnezeu grăitorul. Că înaintea Scaunului Slavei stă și împreună cu ceilalți Apostoli în ceruri se veselește, rugându-se neîncetat pentru noi, cei ce-l cinstim și ne închinăm Sfintelor sale Moaște, cântându-i: Bucură-te Sfinte Apostole Simone, de Dumnezeu râvnitorule.

Icosul 1

Împreună cu Domnul Hristos, din Galileea, ai fost, Apostole Sfinte, iar înainte de chemarea ta la Apostolat, bună învățătură primind și legea cu frică respectând, ai făcut parte din tagma Zeloților. La vârsta căsătoriei ajungând, mireasă ți-ai ales și nuntă la Cana Galileii ai făcut, unde Domnul împreună cu Maica Sa și Ucenicii Săi au venit, iar apa în vin a prefăcut, minune pe care văzând-o L-ai urmat pe Hristos, pentru care noi te laudăm, zicând:

Bucură-te, cel ce din Cana Galileii împreună cu Domnul ai fost;

Bucură-te, cel ce dintre zeloți la Apostolat ai fost chemat;

Bucură-te, cel ce, ca mire, pe Mirele Hristos L-ai primit;

Bucură-te, cel mai cinstit dintre toți câți în Cana Galileii au fost;

Bucură-te, cel ce i-ai bucurat pe toți cei ce la nuntă au venit;

Bucură-te, pricinuitoarele al celei dintâi minuni a lui Hristos;

Bucură-te, cel ce din vinul cel minunat ai gustat;

Bucură-te, că atunci bucuria minunii Dumnezeirii ai aflat;

Bucură-te, cel dintâi grăitorule al minunilor lui Hristos;

Bucură-te, cel ce Nunta prin venirea lui Hristos, Taină ai arătat;

Bucură-te, între miri, cel dintâi de Hristos binecuvântat;

Bucură-te, cel ce la nunta ta și pe Apostoli i-ai chemat;

Bucură-te, Sfinte Apostole Simone, de Dumnezeu râvnitorule!

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 1 mai: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 14.

8 mai: Politețea nu costă, dar le cumpără pe toate!

15 mai: Film – Interviu cu părintele Adrian Făgețean.

22 mai: Acatistul Sf. Împărați Constantin și Elena.

29 mai: Discuții pe teme filocalice.

INFO: 0727.78.16.91